

EXTRA MGR. HEYLEN-NUMMER
JULI 2001

Staatsieportret van de bisschop van Namen.

Inleiding

De korte jeugdschets van Thomas Louis Heylen die u hier geboden wordt, is gebaseerd op het boekje van P.J. De Ceuster dat in 1941 - kort na de dood van Mgr. Heylen - verscheen. Het boekje is een geromantiseerde biografie van de jonge Heylen. P.J. De Ceuster was een buurjongen van de enkele jaren oudere Louis Heylen. Klein 'Jefke' De Ceuster zag zijn knappe buurjongen opgroeien en raakte bevriend met zijn grote voorbeeld. Beide grote Kastelaren hebben als volwassen mannen elk op hun manier bijgedragen tot de ontplooiing van hun dorpsgenoten : Heylen als zielenherder, De Ceuster als onderwijzer voor jong en oud.

In de volgende bladzijden verzamelden we fragmenten uit het boekje van De Ceuster. Ze geven een levendig beeld van de kleine Louis Heylen: van zijn karakter, van het gezin waarin hij opgroeide, van het leven in het gehucht Goor, van zijn lagereschooltijd...

De tekst van De Ceuster is zestig jaar oud : we voegen daarom enkele verkla- rende noten toe.

Drie puntjes aan de kantlijn (...) sluiten telkens een deeltje af.

Na deze hoofdmoot volgen nog een krantenartikel over de brand die het ge- boortehuis van Louis Heylen vernielde, een beknopte stamboom en levens- schets van 'Heyleken' en het verloop van die feestelijke 1ste juli 2001: de dag van de onthulling van het monumentje op de plek waar Mgr. Heylen geboren werd.

Deze kleine publicatie over Mgr. Heylen sprokkelden we bij mekaar naar aanleiding van de onthulling van de gedenksteen in Goor. Namens de Heemkundige Kring willen we pastoor Seuntjens van Kasterlee danken. Hij nam het initiatief om Louis Heylen te herdenken en om een blijvende herin- nering te plaatsen op zijn geboortegrond.

Veel leesplezier !

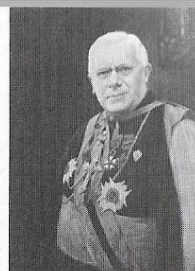
Herman van Gorp,

voorzitter Heemkundige Kring Kasterlee-Lichtaart-Tielen v.z.w.

Foto op de omslag : fragment van het glasraam, geschonken door de parochianen; ingezegend door de abt van Tongerlo op zondag 13 april 1958. Het glasraam bevindt zich boven het altaar van Mgr. Heylen, naast het hoofdaltaar in de Sint-Willibrorduskerk van Kasterlee.

FRAGMENTEN UIT

HERINNERINGEN UIT DE JEUGD VAN MONSEIGNEUR HEYLEN

van P.J. De Ceuster

Wordt niet doorgaans, bij 't schrijven over iemand, de plaats van zijn geboorte voorop gezet als een kader, waarin men het beeld verlangt te plaatsen ?

Welnu, de heimat van Mgr. Heylen was nederig in den letterlijken zin van het woord. Immers het gehucht Goor, waar hij als de jongste van vijf kinderen het licht zag, bestaat uit amper een twintigtal boerenhuizen in Kempischen trant. Goor is het westelijke uiteinde van de gemeente Kasterlee en ligt op een half uur gaans van de parochiekerk. Zijn kerkweg leidt van uit de bebouwde landouwen opwaarts, klimt en daalt over heuvelkammen de wijde sparrebosschen door.

De velen die bij zomertijd de streek bezoeken, vinden Goor's ligging aan den voet van den urenlangen heuvelrug echt schilderachtig.

Mgr. Heylen's geboortehuis is verdwenen, het werd in 1908 (1) door brand vernield. Wel hebben we er een lichtprent van, doch die vertoont enkel den zijgevel langs de straat. Die gevel moet zeer oud geweest zijn. Met zijn ingewerkte eiken betimmering bezat hij heel wat meer schoons, dan de in lateren tijd hier opgetrokken banale huizen. Dezen eigenaardigen bouwtrant vinden wij terug bij meerdere oude hofsteden, alle dagteekenend uit het tijdperk 1625 tot 1675, uit den tijd dus, dat de Kempen den naam verwierf van 'korenschuur van Spanje'.

...

In het geboortehuis betrok het gezin Heylen enkel de zoogezegde kamer en een belendend vertrek boven den kelder van den boer-eigenaar, die al het overige in gebruik had. Deze woonkamer had een open haard en een eigen buitendeur, maar geen binnentoegang tot de huizing van den eigenaar.

Heel het wooncomplex stond op een kleine verhevenheid. Op het niet ruime voorplein lag een put in schilfersteen met goed drinkwater en overschaduwd door een reusachtigen esch.

De woonkamer was eenvoudig en sober, doch gerieflijk ingericht. Het eenvleugelig venster met zijn zes ruitjes liet het daglicht door. De vloer was bloote grond, maar mettertijd hard en vast geworden ; hij werd tijdig gevaagd en met wit zand bestrooid. In den haard natuurlijk de wijde schoorsteen, het brandijzer (2), het open vuur met het noodige hang- en schakelgerief (3). Langs de wanden een paar ledikanten en kasten, moeder Heylen's spinnewiel, aarden vaatwerk voor de melk van de eenige koe en een kleine boterstand (karn). Eindelijk, in 't midden, de tafel

met enkele stoelen en in het rek boven de schouwplank, teljoren (4) en schotels. Dat alles, simpel, maar rein en ordelijk geschikt, maakte de kamer tot een stemmig verblijf.

Hoe menigen keer mocht ik er medegenieten van huiselijken vrede en stil geluk. Want de gastvrijheid, bijzonder voor de kinderen van 't gehucht, werd er in eere gehouden.

...

Wij, de kleinen, voelden ons thuis in elke woning en gingen er vrij in en uit. Maar nergens beter dan bij moeder Heylen. Die toch wist ons gemoedelijk aan te halen, terwijl zij in huis of stal ijverig bezig was.

...

Maar laten wij nu ook haar kleinen lieveling, haar jongste kind, Louis, voorstellen. Of liever laten we hem dat zelf doen. Hoe dat wel? Hoort: Sedert Mgr. Heylen bisschop van Namen is, komt hij ieder jaar onze parochie, zijn geliefd Kasterlee, bezoeken op 7 Februari, dag der Gedurige Aanbidding (5), en predikt hij er onder de Hoogmis. Of ons volk, dat hem zoo'n ongerepte genegeheid toedraagt, dan komt toegestroomd, hoeft niet gezegd. Nu, even na de groote plechtigheid in de kerk is hij gewoon, mij, zijn ouden makker en vriend, 'n bezoek te brengen.

...

De bisschop in den grooten zetel, grootvader naast hem, de anderen in kring er omheen. Spontaan rolt het gesprek. Meestendeels is Monseigneur aan 't woord. Want de anderen zijn spaarzaam met den afgemeten tijd van den hoogen bezoeker, die zóó pakkend weet te verhalen, o.a. uit zijn wedervaren bij de Internationale Eucharistische Congressen.

...

In onze kinderjaren, we zeiden het reeds, gingen we overdag bij de burens vrij in en uit. Dat deed ook de kleine Louis. Eerst natuurlijk bij den huisbaas. Daar hechte hij zich vooral aan Sus, broer van den baas, een reusachtigen kerel met hinkenden stompvoet. Sus was de immer blijgezinde, ja, guitige 'Noom' van 't gezin en van heel het gehucht. Hij noemde de kleine Louis 'Fieten', doch wederkeerig werd hij door dezen 'Fietenoom' geheeten.

Aldra stak Louis de straat over, waar hij belandde bij mijn moeder-zaliger en haar eerste kind, dat vier jaar jonger was dan hij. Hier verbleef hij meestal wanneer zijn eigen moeder afwezig was en gold er dan als kind van den huize. Toen reeds werden zijn aangeboren zachtmoedigheid en scherp verstand opgemerkt, alsook hoezeer hij op vertellingen verzot was.

In de dorpsschool kwam hij terecht bij meester P. Van Sintruyen (6), waardig opvolger van den befaamden onderwijzer Jan Roekens.

Het geboortehuis. Op deze foto van eind negentiende eeuw zien we de toenmalige bewoners : Petrus Van Looy (†1898), zijn vrouw Lucia Van de Perre (†1915), hun drie dochters Constantia, Johanna en Theresia. Het kind op de foto is Jef Adriaensen (°1893).

Over Mgr.'s eerste schooljaren heb ik navraag gedaan bij mensen die eens zijn medescholieren waren. Eenstemmig spreken zij enkel lof over hem. Hij was eerder bedeesd onder de maatjes op de speelplaats en nam geen deel aan ruw of luidruchtig spel. In de klas bleek hij wonder be- gaafd, vlijtig, stil. Nooit liep hij straf noch zelfs vermaning op. Het was de toen- malige hulponderwijzer Jozef Dierckx, die hem allereerst opmerkte. Misschien nog meer dan op school onderscheidde de jonge Heylen zich in de catechismusles ter kerke, waar zijn sterk geheugen en redeneeringsgave te pas kwamen, zoodat zijn maten gewoon werden op te kijken naar den wijzen kame- raad.

Na twee jaren belandde hij in de 'grootte school', de klas van den hoofdonderwij- zer Van Sintruyen. Deze wist al gauw de flinke leerlingen uit te lezen en zette die aan om Fransch te leeren. Zij betaalden daarvoor een extra schoolgeld van 8 fr. 's jaars, maar de armsten onder hen mochten de lessen gratis volgen.

...
Met de jaren nam bij den jongen Heylen de lust tot studie toe, sprongen zijn vorderingen en zijn stichtend voorbeeld meer en meer in 't oog. Doch zijn nede- rige bescheidenheid bleef ongerept. Benijden deed hem geen enkel medeleerling. Hem na te streven beproefden de besten. Bewonderd werd hij door allen. Ik meen te mogen beweren, dat met en grootelijks door hem toen een beste geest heerschte bij de schoolkinderen van Kasterlee.

Onze flinke meester Van Sintruyen had al jaren lang schitterende bewijzen gele- verd van zijn toewijding en bekwaamheid en aldus de faam van de school op hoog peil gehouden, doch ongetwijfeld werd het hoogtepunt van opgang bereikt, toen Louis Heylen en zijn knappe medeleerlingen door hun uitslagen den waarden schoolman dankbaar vergolden, ja, steunden.

Het meest doorslaande bewijs hiervan werd geleverd in het jaar 1869, naar aan- leiding van den prijskamp onder de leerlingen van de lagere scholen. Voor ons kanton hadden die proeven plaats te Herentals. Meester Van Sintruyen trok met zijn groep leerlingen er op af. De modelleerling Louis Heylen was er bij.

...
Het moet zijn, dat meester Van Sintruyen gesproken had over zijn hoogbegaafden leerling, vooral over zijn wonderbaar geheugen, en seffens de proef op de som wilde leveren. Hij riep den jongen naar binnen bij den groep schoolmannen en deed hem aan een tafel met schrijfgerief neerzitten. 'Louis, zegt hij, kunt gij het dictee van daarstraks van buiten schrijven ?'

- Ja, meester.

Dat gaat vlot van de hand. En terwijl de verbaasde onderwijzers elkaar het feil- loos schrift overhandigen, spreekt meester Van Sintruyen weer :

- En kunt ge ook zeggen welke vragen van Godsdienst gij te beantwoorden hadt?

- Zeker, meester.

En zonder haperen en in de juiste volgorde werden de vragen herhaald.

Zoo werden ook met tekst en cijfers de rekenvraagstukken opgezegd !

Wat onze meester op dat moment van zijn ambtgenooten aan lof te hooren kreeg, kunnen wij vermoeden ; 't zal hem ongetwijfeld rechtmatig fier hebben gemaakt.

Bij allen stond het vast, dat de eerste plaats van 't kanton dit jaar naar Kasterlee zou gaan.

En zoo geviel het ook ; maar niet alleen de eerste plaats van het kanton, maar wel de eerste van heel het land : Louis Heylen was 'primus' !

Buiten hem werden nog zeven andere jongens van onze gemeente bekroond.

Toen stond 's meesters zonne voorzeker in haar zenith. En Kasterlee zelf? Gansch de bevolking deelde er in de blijdschap om de behaalde overwinning.

...

Wanneer bij ongunstig weer het stoeien op de straat niet mogelijk was, dan diende af en toe vaders turfschob (7) tot schuiloord voor heel de bent (8), die leergerief (schaliën (9), boeken, enz.) bijbracht en al gauw de beschikbare ruimte tot school had ingericht. De inrijdeuren dienden voor bord, en planken werden op houtsblokken, naar behoefte, tot zitbanken gemaakt ! 't Ging er van : alleman meehelpen !

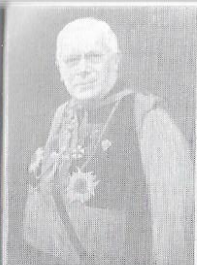
Bij mijn weten was 't altijd Louis Heylen die moest 'meester' zijn. Groot en klein schikte zich gewillig naar hem en hij had er vooral een handje van om de strijdigheidjes te voorkomen, die bij zoo'n school-spelen lichtelijk opduiken. Hij hield er de stemming in en de ruzie buiten.

...

Er wordt gezegd : 'Conscience heeft zijn volk leeren lezen', maar voor Kasterlee dient daar bijgevoegd : dank aan de schoolboekerij van meester Van Sintruyen. De lievelingsleerling Heylen heeft aan het ineensteken der bibliotheek flink meegeholpen en anderzijds heeft hij er, te eigen bate, duchtig gebruik van gemaakt. 's Avonds, wanneer hij te Goor met moeder alleen was, kon hij best zijn leeslust voldoen. Stillezen deed hij dan zelden, maar dikwijls konden burens en voorbijgangers hem luidop voor zijn moeder hooren voorlezen. Hoe heeft wellicht die vrouw genoten, wanneer zij, boven 't zachte snorren van haar spinnewiel, de secure stem beluisterde van haar schattig kind. Want Louis was ook in 't voorlezen bedreven en knap. Mijn oudste zuster heeft hem meer dan eens den krachttoer zien verrichten voor zijn moeder een Fransch boek van 't blad in 't Vlaamsch voor te lezen.

...

Naarmate hij in lichaamskrachten bijwon, hielp hij meer en meer zijn naastige moeder binnen en buiten huis. Waar hij ook maar kon, sprong hij haar met opgeruimd gemoed en liefde bij.

In het stalleken, een afgang in hout en leem met strooien dak, aangebracht tegen den grooten gevel van het huis, stond moeder Heylen's koe, een groote zwartbonte van oud-Kempisch ras, met lange opstaande horens. Die werd door moeder en zoon best verzorgd, want zij was de voornaamste bron van inkomsten voor het klein gezin.

Die zwarte koe ! O, wat heeft ze hun te doen gegeven. We herinneren ons nog zeer goed, hoe onze vriend haar aan het leizeel hield langs de graskanten van Goor's landstraten. Bijwijlen hielden wij hem dan gezelschap en lieten hem medeëten van ons fruit. Want bij hem thuis was er geen voetje tuin of gaard.

Voor haar koe ging moeder Heylen gras sikkelen, alhier, aldaar, zelfs naar het verre 'schans' nabij de Nete en het vrijgeweide (10). Ik zie haar, me dunkt, nog komen aangedjokt in gebogen houding, de handen stevig in de lenden geplaat, de ellebogen achterwaarts geschoord en daar bovenop den stampvollen zak met voeder, zoo moeizaam bijeengekregen.

Ook haar zoon Louis, den Primus, hebben wij menigen keer zoo met den zak vlug zien opstappen om eten voor de zwarte.

...

Ook het strooisel voor de koe moest gevonden worden, bijeengereven en -geharkt langs bosch en gracht en kant, om daarna met den kruiwagen over lange, zandige of dikwijls slijkerige wegen naar huis te worden gepord. Een zware karwei voor moeder en zoon.

Veel arbeid vroeg ook het vergaren van den voorraad brandhout. Meestendeels moest dat hout in de bosschen gesprokkeld worden. Het houtrape was er vrij. Ook maakte moeder Heylen er gebruik van. Behalve sprokkelhout stookte zij in den haard eveneens de spelden van den groven zeeden of 'heksenmast'. Dat goedje was vooral te vinden op den Venusberg.

Op een zomerschen dag lag ik als eerste-broek-ventje te spelen in 't zand voor ons huis. Daar kwam Louis Heylen den hoek om met zijn ledigen kruiwagen.

- 'Jefken, rijdt ge mee ?'

Dat kostte me geen verzinnen. Eer de wagen fijn stil stond, zat ik er al op.

Onder het kruien bleef mijn aandacht getrokken op het beurtelings vooruitkomen van Louis' groote barrevoeten. 't Ging met ons over het paadje langs den karreweg tot op den Venusberg, waar Louis het begeerde vrachtje bijeenhaalde, terwijl ik op den heuveltop klom om uit te kijken over het wijde, wijde landschap daar beneden en na te tellen of al de kerktorens er nog wel stonden.

Als we met den voorraad thuis kwamen, stak moeder Heylen een fermem greep

ervan in den brandenden haard. Knetterend sloeg de vlam hoog op en dadelijk ging het koffiemoortje (11) aan 't zingen. Als een gast, die zijn best had gedaan, mocht ik meedrinken : 't smaakte beter dan thuis !

Wanneer ik nog in de laagste klas zat, gebeurde het wel eens, dat meester Van Sintruyen afwezig was en de hulponderwijzer de hoogste klas moest overnemen. In zijn plaats kwam dan telkens de groote Louis Heylen bij ons. Groot van groei wil ik hier beduiden ; hij was toen al rond de vijftien jaar en slank opgeschoten. Ik zie nog heel duidelijk de glazen deur tusschen de twee klassen opengaan en Louis Heylen staat op de trede voor onze klas in zijn diemitten (12) broek, zijn verschoten blauwen kiel, maar ook met zijn jeugdig wezen, zijn zachten blik en bevalligen glimlach. Dan doorzinderde mij telkens een innige blijdschap. En wellicht voelden ook mijn maatjes zoo, want dadelijk werd alles stil en de kleuters keken verlangend, met de mondjes open, naar den jongen meester.

...

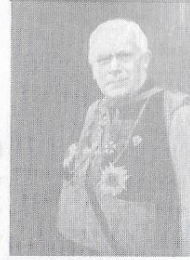
Jonge schoolgast was hij nog, toen Louis Heylen al werd opgemerkt om zijn onverstoorbare godsvrucht in de kerk. Tehuis bad hij als een engel. Meermaals verraste moeder hem, als hij aan de koffietafel, met den rug naar haar gekeerd, den priester aan 't altaar nabootste en over zijn tas kruiskens sloeg.

Als moeder afwezig was, hield hij ervan, dat schoolkameraden hem kwamen gezelschap houden. Twee vooral, wat jonger dan hij, waren dan dikwijls met hem binnenshuis doende.

Zekeren dag zouden ze met hun drie de Mis verbeelden. Wie er pastoor mocht zijn, hoeft niet gezegd. De twee anderen waren dan de misdienaars. De afgeslagen hals van een flesch, met een daarin opgehangen kepernagel, deed dienst als bel. En voor wierookvat werd beslag gelegd op moeder Heylen's lollepot (13), met een gloeienden turf daarin en een koord aan de greep. De wierooker, wat geweldig van aard, deed zijn best om veel rook te verwekken, zoodat een weinigwelriekende walm in het vertrek hing. O wee ! Opeens lost de koord en ... de lollepot vliegt rakelings naast het hoofd van den 'pastoor' door het venster naar buiten, en ... de Mis was uit!

De 'officiant' stond er wat beteuterd van. En de twee misdienaars, die anders wel van een pretje hielden, waren heelemaal niet gerust over wat te verwachten stond, als moeder ging weerkeeren. Doch de zachtmoedige Louis kende moeder te goed en stelde de makkers gerust. En inderdaad, toen de vrouw thuiskwam en 't onheil overzag, zei ze maar enkel : 'Kerels, kerels ! Wat hedde weer uitgesteken !'

Van toen hij Fransch begon te leeren, was Louis elken dag in de eerste mis. Voor een kind heeft dat heel wat te beduiden. Wel geldt voor ons Kempisch volk 'vroeg uit de veeren en vroeg aan de taak !', maar toch, wat een wondere drang in dien knaap ! Wat een iever voor kerk en gebed ! En wat een mannelijke wilskracht,

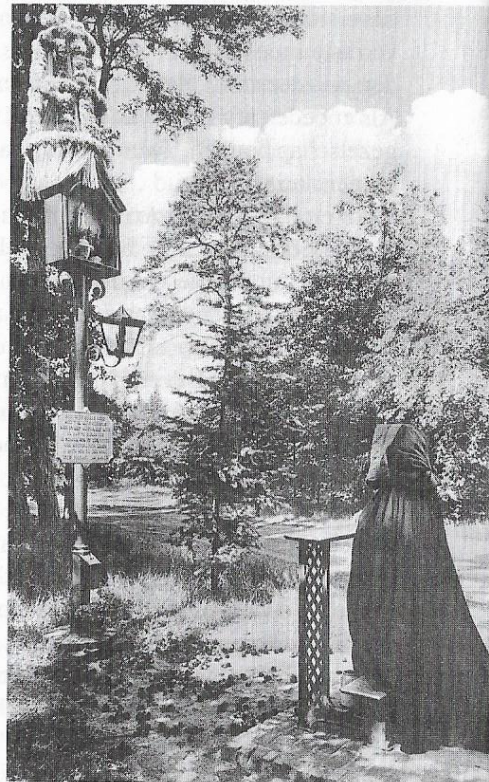
toen al ! Dag voor dag, zóó vroeg, door alle weer en wind den langen weg gaan, moederziel alleen de bosschen door, zonder vaar of vrees, vlug stappend om op tijd te komen en op post te zijn.

Was Louis Heylen de flinkste in de school, niet minder onderscheidde hij zich in de catechismuslessen van pastoor Hendrickx (14). Die vrome man was een innige vereerder van de H. Maagd. 'Ons-Lie-Vrouwken ! Ons-Lie-Vrouwken !' zijn mond stond er naar om dat in zuiver Turnhoutsch te zeggen en te herzeggen, als hij haar deugden blootlegde en haar vereering aanpreef door woord en daad.

't Kan niet missen of dat moet den jongen Heylen grootelijks beïnvloed hebben. Heel de gemeente door bloeit ten andere nu nog de devotie tot de Moeder-maagd. Elk gehucht heeft zijn kapelleken. Te Goor staat het op de eereplaats, aan 't kruispunt, in 't zicht van de dubbele rij huizen aan de landstraat. In de Meimaand, seffens na de noen, blijft het werk te Goor stilgelegd. Uit elke woning treden menschen naar 't kapelleken toe. Enkelen zitten in en onmiddellijk rond de kleine bedeplaats, anderen in groepjes op 't pleintje daarover of op de gerskanten er omheen. Twee meisjes bidden luidop een Rozenhoedje. De anderen bidden stil mee. Die oefening sloeg onze jeugdige Maria-vriend nooit over.

Naast den schoolweg van Goor, in de bosschen, hangt een Lieve-Vrouwbeeld in een kasken. Toen Mgr. Heylen schoolknaap was, lag op een morgen 't versleten gedoe heelemaal stuk aan den voet van den boom. De wakkere knaap wist geld bijeen te zamelen om alles te laten herstellen. Met zijn maatjes plantte hij bloemen en sierde 't beeld menigen keer. Wijlen pastoor Van Deun (15) dichtte met reden daaronder :

*Hier in dit stille woud
Heeft hij mij opgebouwd,
Hier knield' hij dikwijls neer
En bad te mijner eer.
Ik schonk hem op zijn wegen
Mijn moederlijken zegen...*

Ik zou erg tekort schieten zoo ik hier niet gewaagde van de groote devotie, welke de jonge Louis Heylen betoonde voor O. L. Vrouwken van Rielen. Elken Vrijdag, in de vroege, werd toentertijd daar mis gelezen in het kapelleken (nu 's Woensdags). Hoewel de kapel drie kwartier van Goor verwijderd is, was de kloeke jongen daar regelmatig aanwezig. Bedenken wij, dat de weg erheen erg eenzaam loopt door bosch en heide. Menigen keer ben ik aan zijn hand door den donkeren er naartoe gedribbeld. (Toen hij eenmaal priester was, is hij bij elke gelegenheid gaan mis lezen in zijn geliefde Rielenkapel.) Na de mis bleef Louis Heylen 's morgens in 't dorp. Hij ging dan in 't schoolhuis den sleutel van de klas halen en zette zich ijverig aan schrijfwerk, studie of lezing. 'Gebed en arbeid' was toen reeds het richtsnoer van zijn leven.

- 1 Een vergissing van de auteur : het huis brandde af in augustus 1907.
- 2 Hierop werd brandstof gelegd, zodat het vuur langs onder aangewakkerd werd.
- 3 Hieraan werd de ketel boven het vuur gehangen.
- 4 Borden.
- 5 Gedurende de hele dag werd het Heilig Sacrament aanbeden.
- 6 In 1824 haalde burgemeester Vissers Jan Roekens als onderwijzer naar Kasterlee. Roekens was afkomstig van Haarlem in Nederland. Petrus Van Sintruyen (1818-1900) volgde hem op. Van Sintruyen was een schoenmakerszoon, geboren in Essen in Nederland.
- 7 Het hok waarin turf, de brandstof van toen, bewaard werd.
- 8 Afgeleid van 'bende'.
- 9 Schrijflei. Hierop schreef men met een griffel : een stift van leisteen.
- 10 Gemeenschappelijke weidegronden.
- 11 Waterketel.
- 12 Diemit is een zware, sterke katoenen stof.
- 13 Een vuurpot die men onder de rokken plaatste om zich te warmen.
- 14 Wilhelmus Hendrickx (1804-1885) was pastoor van Kasterlee van 1847 tot 1883. Hij was erg geliefd bij zijn parochianen, die hem met de pittige bijnaam " 't Muske" (afgeleid van zijn voornaam) bedachten.
- 15 Henricus Van Deun (1841-1907) was pastoor van 1883 tot 1907. Deze artistieke priester (voortreffelijk zanger en gelegenhedsdichter) schreef in 1901 de geschiedenis van de parochie Sint-Willibrordus.

* * *
* *
*

VERSLAG VAN DE BRAND VAN MGR. HEYLENS GEBORTEHUIS

Dinsdag namiddag is te Casterlé een groote brand uitgebarsten. Drie boerderijen en de woning eener weduwe zijn de prooi der vlammen geworden.

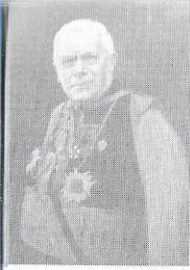
Op het gehucht 't Goor was eene groote mutsaardmijt, die zich langsheen de straat bevond, in brand geraakt. Aangewakkerd door een hevigen wind deelde het vuur zich mede aan de pachthoeve van de weduwe Van Looy en verders aan die van den landbouwer Frans Seuntjens, evenals ook aan die van den landbouwer Jos Smets. De drie hoeven stonden weldra in lichtlaaie vlam en nog scheen de brand zich te zullen uitbreiden ; dank aan de spoedige en krachtadige werking der pompiers en geburen kon men de omliggende gebouwen evenals de schuren der hoogergenoemde boerderijen van het vuur vrijwaren. Toch is de schade zeer groot. De drie woningen en stallen met geheel de inhoud, zijn de prooi der vlammen geworden. Bij Seuntjens zijn twee varkens in de vlammen omgekomen. Daar de schuren zijn behouden gebleven, zoo is een groot deel van der oogst gered. Alles is verzekerd. De brand was begonnen bij de weduwe Van Looy, in het huis waar Mgr. Heylen, bisschop van Namen, geboren is, en sloeg verder over de huizen van de landbouwer Jos Smets en Meeuws, gelegen aan de overkant der straat, op zeventig meters afstand van de hoeve Van Looy. Deze twee huizen werden eveneens in asch gelegd. De pompiers van Lichtaert kwamen ter plaatse en vielen moedig den vuurpoel aan. Zij gelukten erin de hoeve van Fr. Aerts, die vijfmaal begon te branden, voor vernieling te vrijwaren. De schuren, alhoewel met stroo gedekt, konden gered worden. De meubelen, kleedingstukken en een deel van het vee zijn in de vlammen gebleven. De schade is zeer aanzienlijk, doch onvoldoende door de verzekering gedekt.

De Kempenaer 31 augustus 1907.

LOUIS HEYLEN : ZIJN AFKOMST

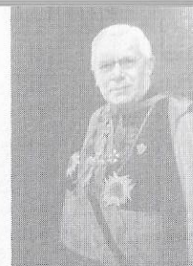

- I **Guillielmus HEYLEN** (grootvader), geboren te Vorselaar op 19 april 1774, getrouwd met **Elisabeth LEYSEN** (grootmoeder), geboren te Poederlee op 16 januari 1769. Getrouwd te Reusel op 11 februari 1798. Uit dit huwelijk :
1. Petrus Franciscus HEYLEN, geboren te Lichtaart op 12 december 1799, volgt onder II a.
 2. Joannes HEYLEN, geboren te Lichtaart op 14 oktober 1801.
 3. Jan Baptist HEYLEN, geboren te Poederlee rond 1803.
 4. **Petrus HEYLEN** (vader), geboren te Poederlee op 22 april 1812, volgt onder II b.
- IIa Petrus Franciscus HEYLEN, dagloonwerker, was getrouwd met Anna Catharina DIELS, huishoudster, geboren te Lille op 27 januari 1802. Uit dit huwelijk :
1. Doodgeboren kind, geboren te Lichtaart op 17 december 1830.
 2. Doodgeboren kind, geboren te Lichtaart op 5 januari 1832.
 3. Maria Theresia HEYLEN, geboren te Poederlee rond 1834. Overleden te Lichtaart op 17 december 1845.
 4. Jan Baptist HEYLEN, geboren te Lichtaart op 27 november 1835, dagloner. Getrouwd te Lichtaart met Maria Coleta VERVECKEN, dienstmeid, geboren te Lichtaart op 19 april 1829.
- II b **Petrus HEYLEN** (vader), dienstbode, overleden te Kasterlee op 26 januari 1867. Hij is getrouwd te Kasterlee op 21 februari 1840 met **Maria Francisca PEETERS** (moeder), dagloonwerkster, geboren te Kasterlee op 2 augustus 1815, overleden te Kasterlee op 7 december 1873. Uit dit huwelijk :
1. Maria Margareta HEYLEN, dienstmeid, geboren te Kasterlee op 13 maart 1841.
 2. Josephus HEYLEN, dagloonwerker, geboren te Kasterlee op 26 oktober 1842.
 3. Petrus Franciscus HEYLEN, onderwijzer te Weert, geboren te Kasterlee op 21 september 1844.
 4. Maria Carolina HEYLEN, geboren te Kasterlee op 8 maart 1849. Een eerste maal getrouwd met Petrus Josephus VAN DE SANDE ; een tweede keer met Henricus VAN HEUCKELOM.
 5. Ludovicus HEYLEN, geboren te Kasterlee op 15 juli 1853, overleden te Kasterlee op 11 maart 1855.
 6. **Ludovicus Thomas HEYLEN**, geboren te Kasterlee op 5 februari 1856, overleden te Namen op 27 oktober 1941.

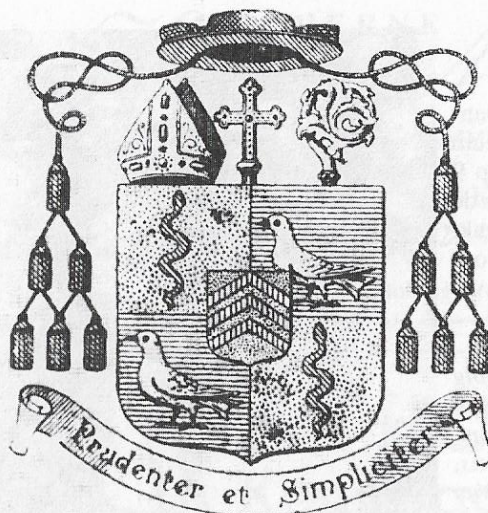

Thomas Heylen, abt van Tongerlo (1895).

EEN KORTE LEVENSSCHETS

- geboren te Kasterlee 5 februari 1856
- ingekleed in de abdij van Tongerlo als 'frater Thomas van Kantelberg' 28 augustus 1875
- priesterwijding 11 juni 1881
- doctorstitel aan de Gregoriana (Rome) 28 juli 1883
- prelaat van Tongerlo 1 juni 1887
- abtswijding 12 juli 1887
- benoeming tot bisschop van Namen 23 oktober 1899
- bisschopswijding 30 november 1899
- voorzitter Internationale Eucharistische Congressen 1901
- overleden 27 oktober 1941

*Het wapenschild met wapenspreuk van abt en bisschop.
Prudenter et Simpliciter : Voorzichtigheid en eenvoud.*

1 JULI 2001: MONSEIGNEUR HEYLEN HERDENKING

- 10.30 u.: plechtige eucharistieviering
celebranten : Mgr. Léonard, bisschop van Namen
Jef Noyens, abt-generaal van de norbertijnen
Jozef Seuntjens, pastoor van Kasterlee
- 11.30 u.: Mgr. Léonard wordt gegidst langs :
- glasramen in de kerk die Mgr. Heylen voorstellen of die hij schonk,
- het Mgr. Heylenmonument op de Markt,
- de Mgr. Heylenstraat,
- het 'kapelletje van de bisschop' op de weg naar Goor.
- 12.30 u.: zegening van het gerestaureerde Mariakapelletje van Goor
door Mgr. Léonard.
inhuldiging van de Mgr. Heylengedenksteen door Mgr. Léonard en
abt-generaal Noyens.
receptie voor de mensen van Goor.

Kasterlee vierde uitbundig het zilveren jubileum van zijn bisschop op 9 juni 1925. Elk huis op de Markt werd opgesmukt met vlag, wimpel en opschrift. En men kon over de koppen lopen.

Op de foto : de viering in openlucht voor de kerk van Kasterlee met o.m. links Pastoor Uydens, daarnaast Pastoor Van Ballaer van Rijkevorsel. Rechts naast Mgr. Heylen zit Mgr. Mierts.

